

matisk beskatning af de renteindtægter, der i dag unddrages beskatning. Den upersonlige proportional-skat indebærer en mærkbar sænkning af marginalskatten, hvilket vil mindske tilskyndelsen til skatteunddragelser og øge lysten til at gøre en ekstra indsats.

Som det vil blive uddybet nedenfor, forsvinder endelig problemet vedrørende den såkaldte »fattigdomsfælde«, dvs. det problem, at visse familier i mellemindkomstgrupperne ved en stigning i bruttoindkomsten kan risikere en direkte *nedgang* i den disponible indkomst som følge af kombinationen af højere marginalskat og aftrapningen af indkomstafhængige offentlige ydelser.

Man kan naturligvis være betænkelig ved en afskaffelse af den progressive skatteskala ud fra den målsætning, at »de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder«. Kombinationen af en proportional-skat med et indkomstuafhængigt persontilskud sikrer imidlertid en progression i det foreslåede skattesystem, idet nettoskatten (skat minus persontilskud) vil udgøre en større andel af indkomsten, jo højere indkomst man har.

Erfaringerne fra såvel Danmark som udlandet viser klart, at en progressiv skatteskala er uegnet som middel til at sikre en mere ligelig og retfærdig indkomstfordeling. En progressiv skatteskala kombineret med et højt skattetryk nødvendiggør »blodige« marginalskatter, som presser de højere indkomster ud i skattetænkning, skatteunddragelser og omlægning fra pengeindkomst til naturalindkomst.

Det må medgives, at personer med meget høj indkomst vil opnå en vis lettelse ved gennemførelse af den her foreslåede reform, forudsat at de *ikke* udnytter »hullerne« i det nuværende skattesystem. Imidlertid er det typisk de højeste indkomster, der har mulighed for at drage fordel af disse huller, som for en stor dels vedkommende vil blive lukket, hvis man som foreslået sikrer en ensartet beskatning af forskellige indkomstarter og rydder grundigt op i fradragsjunglen.

I stedet for at operere med en progressiv skatteskala og eventuelt søge denne skærpet med alle de problemer, dette indebærer, bør man efter vor opfattelse tilvejebringe en mere retfærdig indkomstfordeling gennem direkte indgreb mod de arbejdsfrie spekulations- og monopolgevinster, som er en hovedårsag til den skæve fordeling. Den her foreslåede skattereform skal således ses i sammenhæng med retsforbundets forslag om en jordreform og en skærpeelse af monopollovgivningen.

I øvrigt indebærer skattereformen en afskaffelse af skattebegunstigelsen af fremtidige private pen-

sionsordninger. Dette må i sig selv antages at medføre en *skærpeelse* af progressionen i skattesystemet, da det først og fremmest er den velstående del af befolkningen, der udnytter – og har mulighed for at udnytte – disse ordninger. Skattebegunstigelsen af visse pensions- og forsikringsordninger tilsigter angiveligt at fremme den private opsparing. Ingen af de skatteprivilegerede opsparingsordninger stiller dog krav om en positiv *nettoopsparing*, og begunstigelsen af visse former for opsparing betyder derfor ofte, at skatteyderen blot flytter penge fra én konto til en anden. Økonomisk-videnskabelige undersøgelser har ikke kunnet påvise en klar og entydig sammenhæng mellem størrelsen af den private opsparing og opsparingens afkast.

Det er således mere end tvivlsomt, om skattebegunstigelsen af bestemte former for opsparing medfører en forøgelse af den samlede opsparing i samfundet. Dertil kommer, at opsparingstilskuddet (skattebesparelsen i kraft af opsparingsfradraget) afhænger af skatteyderens marginalskat og ikke af hans opsparingsoffer. Derved bliver tilskuddet størst til personer med store indkomster, som har lettere ved at spare op end lavindkomsterne.

Der må også gøres opmærksom på, at de skattebegunstigede private pensionsordninger på længere sigt kan komme til at udgøre en alvorlig trussel mod den samfundsøkonomiske balance. Det høje danske renteniveau kombineret med skattefriheden for rentetilskrivningerne på de nævnte pensions- og forsikringsordninger bevirker, at de private pensionstageres fremtidige pensionstilgodehaver i disse år vokser eksplosivt. Derved opbygger pensionstagerne krav på en stadig stigende andel af fremtidens nationalprodukt. Det høje privatforbrug, som fremtidens private pensionstagere vil få mulighed for at opretholde, vil givetvis nødvendiggøre mærkbare skatteforhøjelser for den samlede befolkning, hvis stigende inflation og betalingsbalanceunderskud skal undgås.

Der er altså alt i alt tungtvejende fordelingspolitiske, samfundsøkonomiske og administrative argumenter for at afskaffe opsparingsprivilegierne og ligestille alle former for opsparing som her foreslået.

Ved vurderingen af skattereformens fordelingspolitiske konsekvenser bør man endvidere være opmærksom på, at ikke blot opsparingsbegunstigelsesernes afskaffelse, men også overgangen til en mere realistisk lejeværdiansættelse i realiteten vil betyde en skærpeelse af progressionen i skattesystemet, idet boligforbruget typisk er stigende med stigende indkomst.